

EREVNA

Årg. XIII

N:r 3

1956

Innehåll

Bibelstudier.	
Av professor Hugo Odeberg.	
Kol. 1:12-20.	55
1 Petr. 1:17-25.	57
Hebr. 4:14-16.	58
Hebr. 5:1-10.	60
1 Joh. 1:1-2:2.	61
Ord och verklighet.	
Av professor Hugo Odeberg.	64
Trons lydnad.	
(Rom 1:5; 16:24, 25.)	
Av professor Hugo Odeberg.	66
Innehåll.	68

*Innehållsförteckningen i slutet av häftet och sidhänvisningar i texten
enligt originaltexten.*

*Askersunds Tryckeri A.B. Askersund 1956
Språkligt bearbetad 2002.*

Bibelstudier.

Av professor Hugo Odeberg.

Kol. 1:12-20.

Vi läser Paulus' brev till kolosserna, kap. 1:12-20:

»Med glädje skall ni tacka Fadern, som har gjort er värda att få del i det arv som de heliga har i ljuset. Han har frälst oss från mörkrets välde och fört oss in i sin älskade Sons rike. I honom är vi friköpta och har fått förlåtelse för våra synder. Han är den osynlige Gudens avbild, förstfödd före allt skapat. Ty i honom skapades allt i himlen och på jorden, det synliga och det osynliga, tronfurstar och herradömen, makter och väldigheter. Allt är skapat genom honom och till honom. Han är till före allting, och allt består genom honom. Han är huvudet för sin kropp, församlingen. Han är begynnelsen, den förstfödde från de döda, för att han i allt skulle vara den främste. Ty Gud beslöt att låta hela fullheten bo i honom och genom honom försona allt med sig, sedan han skapat frid i kraft av blodet på hans kors — frid genom honom både på jorden och i himlen.»

Han har frälst oss från mörkrets välde och fört oss in i sin älskade Sons rike. Ordagrant heter det »sin kärleks sons rike». Det är Kristus. Han, Kristus, kallas den gudomliga kärlekens son. Det är ju i samma mening som det hos evangelisten Johannes sägs: »Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son.» Kristus är sänd av Guds kärlek, det är i Guds kärlek han kommer till människorna, det är Guds kärlek han verkar. Det är i den gudomliga kärleken han går vägen till korset. Och denna

kärlek kommer som ett oändligt ljus in i mörkrets värld. Detta kärlekens ljus lyser i mörkret och mörkret kan varken fatta eller få makt med eller utsläcka detta ljus. Vad menas då med mörkret? Det är det som också kallas för synden eller det onda. Människligheten har vänt sig bort ifrån Gud, från Livet och ljuset, och behärskas därigenom av mörkrets välde. Det blir en perversitet, en total förvändhet, som strävar att gå till det yttersta, så att Jesus kan säga: Människorna älskade mörkret, därför att de var onda. Det är denna perversitet, denna förvända inre vilja som gör att människor allra innerst och djupast strävar efter sin egen förintelse. När kärlekens son kommer till människorna, hatar de honom, de hatar Gud, inte för att han är en sträng och obeveklig domare eller härskare eller tyrann, utan de hatar honom därför att Han älskar dem och vill ge dem liv och glädje och frid och fred och salighet. Och i denna onda perversa vilja har vi alla någon del. Vi har alla del i det hat mot den oändligt Gode, mot Livets Förste, som bragte honom på korset. Men nu är den stora, den ofattliga hemligheten den, att vi också av Honom får del av det stora kärleksoffer han bragte. Genom Honom och i honom lyser det gudomliga ljuset in i vårt hjärtas mörker. I honom är vi friköpta och har fått förlåtelse för våra synder. Syndens förlåtelse är att Han tagit på sig all vår förvändhet och vänt det till liv, det liv som av Skaparen blev oss givet i skapelsen. Det är den befrielse från mörkrets välde som vi fritt får ta emot i tro och förtröstan och barnslig visshet. Åt dem som tog emot Honom gav Han rätt att bli Guds barn, åt dem som tror på Hans namn, säger evangelisten Johannes i 1:12. Det är i verkligheten en övergång från djupaste mörker till herrligaste ljus. Och av det kommer en tacksamhet, som är outtömlig. Så säger Paulus också: »Tacka Fadern, som har gjort er värda att få del i det arv som de heliga har i ljuset. Han har frälst oss från mörkrets välde och fört oss in i sin älskade Sons, sin kärleks sons, rike.»

1 Petr. 1:17-25.

Vi läser i Kolosserbrevets första kapitel: »Med glädje skall ni då tacka *Fadern*, som har gjort er värda att få del i det arv som de heliga har i ljuset. Han har frälst oss från mörkrets välde och fört oss in i sin älskade Sons rike. I honom är vi friköpta och har fått förlåtelse för våra synder. Han är den osynlige Gudens avbild, förstfödd före allt skapat.» Och vidare i aposteln Petrus första brevets första kapitel: »Om ni ropar 'Fader' till honom som opartiskt dömer var och en efter hans gärningar, så vandra här i gudsfruktan under er tid som främlingar. Ni vet ju att det inte var med förgängliga ting, med silver eller guld, som ni blev friköpta från det meningslösa liv ni ärvt från era fäder, utan med Kristi dyrbara blod, som med blodet av ett lamm utan fel och lyte. Han var utsedd redan före världens skapelse men har i dessa sista tider uppenbarats för er skull, ni som genom honom tror på Gud, som uppväckte honom från de döda och gav honom härlighet, så att er tro och ert hopp står till Gud. Ni har renat era själar genom att lyda sanningen, så att ni älskar varandra uppriktigt som bröder. Älska då varandra uthålligt av rent hjärta. Ni är ju födda på nytt, inte av en förgänglig säd, utan genom en oförgänglig, genom Guds levande ord som består. Ty allt kött är som gräset och all dess härlighet som blomman i gräset. Gräset vissnar bort och blomman faller av, men Herrens ord förblir i evighet. Det är detta ord som har förkunnats för er.»

Guds levande ord som består i evighet, det ger oss det underfulla och glädjefyllda budskapet om vad Kristus gjort för hela mänskligheten och för var enskild människa. I alla livets växlingar, i all fåfänglighet och meningslöshet, i all ondska och fördärv, strålar ljuset från detta glada budskap, ljuset från det kors som reser sig över livets och historiens böljande hav. Det är budskapet från Honom som så älskat denna mänsklighet, som så älskat oss, att vi korsfäst Honom. Ty så säger samme apostel Petrus i sin första predikan: Honom har ni korsfäst. Vi är var och en med i denna gärning, och fortfarande korsfäster vi Honom.

Och från detta kors lyser de orden: »Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör.» Dagligen har vi korsfäst honom. Om vi ser detta kors och hör Hans ord, så blir det obegripliga undret levande: Han, som vi korsfäster, Han befriar oss, han är återlösningen. Det är inte att förundra sig över att de som upplevt detta och som vittnar om detta är fulla av tack till Gud och att aposteln Paulus utbrister: »Gud vare tack för Hans obeskrivligt rika gåva!» Men vari yttrar sig detta tack? Hur vill Kristus själv att vi skall tacka? Jo, först och främst genom att ta emot denna gåva, ta emot den ofattbara gåva som Han gett oss. En gåva som är förmer än alla förgängliga skatter, silver, guld och ära. Att ta emot denna gåva, som gör att vi vid betraktandet av Kristi lidande och död för oss finner att alla våra lidanden är obetydliga, alla våra bekymmer, all vår ängslan, fåfängliga. Han har förvisso befriat oss från det meningslösa liv vi ärvt från fäderna, som Petrus säger, den fåfänglighet, som släkte överlämnar till släkte och varje nytt släkte av Kristus kan befrias ifrån. Att tacka Honom är att ta emot denna befrielse. Men då vi tar emot detta att Han tagit på sig all vår nöd och gått i döden för oss, så tar vi också emot det att Han gjort detta för varje människa, för var och en av de allra minsta i världen. Och att tacka Honom, det betyder då detta som Han själv sagt: Vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig. Därför säger Petrus: Ni har renat era själar genom att lyda sanningen, så att ni älskar varandra uppriktigt som bröder. Älska då varandra uthålligt av rent hjärta.

Hebr. 4:14-16

Jesus Kristus sätts i Nya testamentet i centrum för hela tillvaron, för hela mänsklighetens historia. Han var av begynnelsen, före allting, och genom honom har allt blivit till. Genom honom var det som Skaparen skapade världen. Honom är given all myndighet i himmelen och på jorden. Och på samma gång är han den föraktade, den utstötta, den övergivne, Han som går den väg som leder till korsets död, det smädligaste av allt. Och detta gjorde

Han för den lidande människans skull, för den förvillade och borttappade människans skull. I honom uppfylls, så heter det uttryckligen, den gamle profeten Jesajas ord: »Han var föraktad och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med lidande, lik en som man skyler ansiktet för, så föraktad att vi räknade honom för intet. *Men* det var *våra* sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig ... Han var ... slagen för våra missgärningars skull. Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade.» Att Kristus Jesus är upphöjd över allting och samtidigt den som gått djupare ner i lidande, smälek, övergivenhet, mörker än någon människa, det hör tillsammans. Det säger oss från ena sidan sett detta: Han, den över allt upphöjde, Han som är hos Gud och är Gud är inte långt borta i ett upphöjt fjärran, utan Han är varje enskild, varje ensam så nära som ingen annan. Och å andra sidan säger det detta: Han som är med oss och är så nära, Han som tar på sig allt vårt svåra, han som är med oss överallt, han som lidit och dött, Han är den upphöjde som har makt att hjälpa, myndighet att förlåta och upprätta. Han är den medlare som är en direkt förbindelse mellan det djupaste fördärvets djup och den högsta himmelska salighet och frid. För dem som var förtrogna med tempeltjänsten i Jerusalem — och det är ju var och en som läst sin bibel — för dem blir det en klar och talande bild, när det sägs att Kristus på en gång är den store översteprästen, som har stigit upp genom himlarna och är Guds Son — det har ingen jordisk överstepräst gjort — och på samma gång är nära den minsta människa — till skillnad från den jordiske översteprästen, som en gång om året allenast fick gå in i det allra heligaste i templet, dit ingen annan hade tillgång. Denne högste överstepräst har öppnat oss tillgången direkt till det allra heligaste, ja, till själva nådens tron av vilken nådastolen i det allra heligaste är en bild. Och så kan Skriften här säga dessa överväldigande, mäktigt tröstefulla och frälsande och saliggörande ord: Låt oss därför frimodigt gå fram till nådens tron för att få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid. Och den som läser och tar emot

detta, han får också ta emot de orden: *Nu* är den rätta tiden, *nu* är den välbehagliga tiden, *nu* är frälsningens dag [2 Kor. 6:2], inte i en avlägsen framtid, som man möjligen kan vänta att komma fram till, utan just i detta *nu*.

Hebr. 5:1-10.

Vi läser ur Hebréerbrevet, femte kapitlet, de första tio verserna: »En överstepräst utses alltid bland människor och blir insatt till att för människors räkning göra tjänst inför Gud och bära fram gåvor och offer för synder. Han kan behandla dem rätt som är okunniga och far vilse, eftersom han själv är svag och därför måste bära fram syndoffer både för folket och för sig själv. Ingen tar sig denna värdighet, utan till den blir man kallad av Gud, liksom Aron blev det. Och på samma sätt var det med Kristus. Han tog sig inte värdigheten som överstepräst, utan fick den av honom som sade: 'Du är min Son, jag har i dag fött dig.' Han säger också på ett annat ställe: 'Du är präst för evigt, på samma sätt som Melkisedek.' Medan han levde här i köttet, ropade han högt under tårar när han bad och åkallade den som kunde rädda honom från döden, och han blev bönhörd och tagen ur sin ångest. Fastän han var Son, lärde han sig lydnad genom sitt lidande. Och när han hade fullkomnats, blev han upphovet till evig frälsning för alla som lyder honom, och han blev av Gud kallad överstepräst, en sådan präst som Melkisedek.» ... Det betonas och framhävs i hela vårt Nya testamente ifrån början till slut att Kristus som var Guds Son, den osynlige Gudens avbild, upphöjd över allting, också var människa, helt människa. Och då han för människors skull gick lidandets väg, gjorde han detta såsom Guds son och människa. Och det sägs nu i Hebréerbrevet att han såsom människa har medlidande med människor och har erfarenhet av människors alla bräckligheter, lidande och nöd, och att han därför *vill* hjälpa och *kan* hjälpa och frälsa var och en. Det är medlidandets frälsare som ställs oss inför ögonen. Men det är då att märka att detta medlidande är något mycket djupare än vad som ligger i det vardagliga ordet medlidande. Här är det inte

fråga bara om en sympati och förståelse för dem som har det svårt eller vandrat vilse, utan det är fråga om att han verkligen lider *med*, det vill säga att han själv tagit på sig och *bär* på sig varje enskild människas all nöd, alla svårigheter och allt för-därv. »Det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig.» Och detta för att vi skulle få *frid*, verklig och fullkomlig frid. Och här kommer ett annat ord till, som ofta används om denne Smärtornas man, det är ordet *lydnad*. »Han utgav sig själv och blev lik människor och blev lydig ända till döden, döden på korset» (Fil. 2:7, 8). Detta ord 'lydnad' är nu också djupare än det vardagliga ordet lydnad. Det kommer av att höra och lyssna. Kristus var såsom Guds Son och människa lydig, han lyssnade till den gudomliga rösten och följde den i allt, på hela sin väg. Och så ger han också åt var och en av oss den möjligheten att lyda, såsom det heter i det nyss lästa stycket, att Han blev »upphovet till evig frälsning för alla som lyder honom». Det är en obegripligt stor *gåva*, detta som Kristus alltid har i beredskap åt dig, den gåvan att du kan få lyssna till Hans röst, och det är att lyssna till det högsta, det gudomliga, och till Honom som känner alla dina frågor, även de innersta, som du inte själv ens känner. Och han kan ge svar på dem så att du får frid. Mången plågar sig själv och försöker hos sig själv ensam finna svar. En annan letar efter andra människor att få svar och ledning och hjälp av. Men ingenting av detta hjälper, om man inte ytterst lyssnar till Honom som är där redo att svara, och följer Honom som kan ge den fullständiga friden. Såsom den lärjunge som å alla de övrigas och egna vägnar sade: »Herre, till vem skulle vi gå? *Du* har det eviga livets ord.» [Joh. 6:68]

1 Joh. 1:1-2:2.

»Det som var från begynnelsen, det vi har hört, det vi skådade och med våra händer rörde vid — om Livets Ord är det vi vittnar. Ja, livet uppenbarades, vi har sett det och vittnar om det och förkunnar för er det eviga livet, som var hos Fadern och uppenbarades för oss. Det vi har sett och hört förkunnar vi för

er, för att också ni skall ha gemenskap med oss. Och vår gemenskap är med Fadern och hans Son Jesus Kristus. Och detta skriver vi för att vår *glädje* skall vara fullkomlig.

Detta är det budskap som vi har hört från honom och som vi förkunnar för er, att Gud är ljus och att inget mörker finns i honom. Om vi säger att vi har gemenskap med honom och vandrar i mörkret, så ljuger vi och handlar inte efter sanningen. Men om vi vandrar i ljuset, liksom han är i ljuset, så har vi gemenskap med varandra, och Jesu, hans Sons, blod renar oss från all synd. Om vi säger att vi inte har synd, bedrar vi oss själva och sanningen finns inte i oss. Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet. Om vi säger att vi inte har syndat, gör vi honom till en lögnare, och hans ord är inte i oss.

Mina barn, detta skriver jag till er för att ni inte skall synda. Men om någon syndar, har vi en som för vår talan inför Fadern — Jesus Kristus som är rättfärdig. Han är försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan också för hela världens.»

Om vi säger att vi inte har synd, bedrar vi oss själva, skriver Johannes här till de kristna. Det har nog funnits sådana sällsynta människor som velat tänka sig att de var helt syndfria, och en sådan orimlig tanke visar aposteln här således bort. Men de flesta tänker nog inte att de är syndfria. Om vi utbyter ordet synd mot orätt, så säger väl var och en att han gjort mycket som är orätt, och att det är mycket som han ångrar djupt. Och då skulle han inte träffas av detta ordet: Om vi säger att vi inte har synd... Men det är just det vi gör, vi träffas av det. Det som aposteln vill säga, det han vill uppenbara, det är att vi har gjort så mycket orätt, också där vi inte alls vet om det, där vi tror att vi är oskyldiga. Det är de hemliga synderna som det här är fråga om. Och med hemliga synder menas då inte sådana synder som skett i hemlighet, det vill säga sådant som inte andra vet om, men som vi själva vet om. Utan hemliga synder är de som vi inte själva vet om, som vi inte själva beaktar. Det kan ju vara så att den kristne är som mest syndig, gör den största orätt, när han själv

tror att han är som mest dygdig. Hur skall denna synd, denna orätt upptäckas? Jo, genom att vi ställer oss inför Honom som är förlåtelsen för våra synder och, som det här står, för hela världens, inför Honom som burit all vår synd, som har lidit mest för dessa våra fördolda synder. Och vad är då den djupaste synden, den synd som för våra blickar uppenbarar alla våra hemliga synder? Jo, det är detta att vi korsfäster Honom som älskar oss. Det är att märka att aposteln inte skriver dessa ord till världen, till de icke troende. Om dem säger han i detta sammanhang endast de enkla, djupa orden: »Han är försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan också för hela världens.» Utan han säger dem till dem som bekänner sig till Kristus och ändå inte besinnar att de korsfäster Kristus i Kristi namn. Här återkommer de orden: »Allt vad ni har gjort för en av dessa mina *minsta* bröder, det har ni gjort mot mig.» Det betyder: Det goda ni har gjort mot dem, det har ni gjort mot mig — men också: Det onda ni har gjort mot dem, det har ni gjort mig. Sådan korsfästelse av Kristus som särskilt grasserar är ju att förtala och beljuga de de oförargliga, vara inställsam mot de inflytelserika och farliga, förakta och förfölja de små; ärelystnad, fåfänga, avundsjuka, feghet. Men nu är detta inte endast en bestraffning. Det är kärleken som talar. Det är kärleken som här hoppas att slöjan skall falla från ögonen och att den som hör detta och får upp ögonen för hurdan han är inför Kristi kors, skall få ett styng i hjärtat. Men har han fått detta styng i hjärtat, har all självsäkerhet fallit av honom. Står Han där naken inför detta Kristi kors, får han omedelbart de förlösande orden: Vi har en som för vår talan inför Fadern, Jesus Kristus, den korsfäste, som är rättfärdig. Han är försoningen för våra synder, och han kan omskapa även den mest självupptagna och förljugna människa och rena honom från all orättfärdighet.

Ord och verklighet.

Av professor Hugo Odeberg.

(Föredrag i Erevna, Lund.)

Låt oss stanna en stund inför förhållandet ord och verklighet i Nya testamentet med utgångspunkt i Johannes-skrifterna. Till detta hör också skeendet. Vi har ju en statisk uppfattning av skeendet — alltså av Jesu verk.

I allmänhet är den naiva uppfattningen den, att orden är till för att meddela om verkligheten. Ett enstaka ord är ju det som motsvarar en verklighet. Om jag t.ex. säger ordet »bord», så är bordet ett och mitt ord ett annat.

Men i fråga om Kristi ord är det en anmärkningsvärd förknippning mellan ord och verk, så att de blir identiska. De är inte bara meddelanden om verkligheten utan verkligheten själv. Då Jesus talar om den gudomliga världen, är det som är ovanifrån med — det är redan närvarande i Hans ord. Omvänt är Kristi verk även ord, och därav framgår att de är förblivande. Ordet är realiteten, och verket är ord som ständigt förmedlar verkligheten.

I slutet av prologen har vi ett svåröversatt ställe: »Ingen har någonsin sett Gud. Den enfödde sonen som är i Faderns sköte, Han har uttolkat det.» Här har vi föreningen av realitet och ord. Om vi översätter: »Han förklarade vad Gud är», träffar detta inte alls innebörden utan blir alldeles fel. Det skulle betyda att ingen har sett Gud, men Kristus kommer och ger den rätta läran om vad Gud är. I stället är det så, att Han själv är uppenbarelsen av Gud. Så är Kristus också Ordet. »När ni har upphöjt Människo-sonen, skall ni förstå att *Jag är* och att jag inte gör något av mig själv utan talar vad Fader har lärt mig.» Joh. 8:28. Detta ord av Jesus skulle bli sammanhangslöst, om man skiljer mellan att göra och att tala. I så fall skulle det betyda att det enda som är Hans verk är att tala. Men här ingår i talandet Hans verk, d.v.s. i Kristi talande är Guds verk. I detta ligger det gudomliga namnet »JAG ÄR», såsom det möter oss i 2 Mos. 3.

Denna parallellism mellan verk och ord har vi t.ex. i Joh. 14:10: »Tror du inte att jag är i Fadern och att Fadern är i mig? De ord som jag talar till er, talar jag inte av mig själv. Fadern förblir i mig och gärningarna är hans verk.» Detta är anknutet till enheten med Gud, själva den gudomliga verkligheten i Kristi ord. I Joh. 14:8 läser vi, hur Filippus säger: »Herre, låt oss få se Fadern, så räcker det för oss.» Då svarar Jesus: »Så lång tid har jag varit hos er, och du har inte lärt känna mig, Filippus! Den som har sett mig har sett Fadern. Hur kan du säga: Låt oss se Fadern? Tror du inte att jag är i Fadern och att Fadern är i mig?» — Och så kommer det märkliga uttalandet i vers 10: »De ord som jag talar till er, talar jag inte av mig själv. Fadern förblir i mig och gärningarna är hans verk.» När det nu är tal om den högsta verkligheten, så talas plötsligt om ordet. Detta är viktigt att lägga märke till när man läser Jesu sista ord. Här skulle man kunna säga att Filippus stod och såg Jesus, att Han uppenbarar Fadern. — Detta kunde gälla lärjungarna, men vi har ju inte sett Jesus. — Men att se Honom blir lika med att höra Hans ord. Om detta heter det: »Fadern, som lever i mig, gör sina verk.» Det gäller alltså inte att sätta något högst — ord eller verk — utan de går samman i en enhet. I Joh. 15[:22 ff.] läser vi: »Om jag inte hade kommit och talat till dem, skulle de inte ha synd, men nu har de ingen ursäkt för sin synd. Den som hatar mig hatar också min Fader. Om jag inte bland dem hade gjort sådana gärningar som ingen annan har gjort, så skulle de inte ha synd. Men nu har de sett dem och har hatat både mig och min Fader.» Här är åter ordet och verket. När evangelium offentliggörs för den kristna församlingen gäller fortfarande detta och det gäller för den som hör det.

Referent: Einar Göth.

Trons lydnad.

(Rom 1:5; 16:24, 25.)

Av professor Hugo Odeberg.

I Joh. 5:24 läser vi: »Den som hör mitt ord och tror ...» Det är nu fråga om tron under den aspekt som består i att man hör Kristus, att man hör hans röst. Man kan sammanställa Paulus' ord om tron i betydelsen lydnad, hörsamhet, hörande med Jesu ord i Johannesevangeliet. Här kan man härleda Paulus' ord ur Jesu — det som Paulus nämner att han mottagit från Herren. Liksom Jesus själv säger: »Jag talar inte av mig själv ...» [Joh. 14:10], så säger också Paulus i 2 Kor 4:5: »Vi predikar inte oss själva ...». Detta är grundväsentligt. Det är således inte fråga om något som Paulus funderat ut själv — inte ens om det som han själv har upplevt. Det är således inte utifrån upplevelsen av andligt liv, som man kan förkunna budskapet. Naturligt är att man tänker: »Vi har erfårit något.» När det då gäller en sådan stor upplevelse som den Paulus varit med om, så menar man naturligtvis: »Eftersom man nu haft en så stor upplevelse, så kan man tala om den för andra.» Men det är tvärtom så att erfarenheten är följden av det man *hört*.

Att höra Kristus det är alltså det att ständigt höra hans röst. Det är liksom att man ständigt ser hans kors, och det gör då detta att man lever i förbindelse med honom.

Nu är det fråga om vad detta betyder »att höra Kristus». Man kan ju uppfatta det fel, så att man tar det som ett uttryck för en upplevelse. Den levande Kristus är enligt vad han själv säger närvarande, där två eller tre är samlade i hans namn. När nu Jesus säger att han skall vara med, så är det verkligen meningen att så skall ske. Allting kan tas emot som en gåva. Detta kan också tas emot som en dom — nog måste Jesu närvaro kännas som en dom — i varje fall borde den förjaga all självupptagenhet, insnärjdhet och allt högmod.

Vad betyder då hörandet av Kristus? Kristus meddelar sig

med människorna genom sitt Ord. Paulus betyder att det hela tiden är fråga om att höra det ord som är givet av Gud själv. Denna tanke är av Kristus själv uttryckt så: »Mina ord är ande och är liv.» Man kan alltså inte ta emot Kristus om man inte ständigt tar emot Guds ord, såsom de är givna i Skriften. Det är ju genom evangelierna som Jesus talat. Detta betyder inte att man sätter Skriften över Kristus, som det ibland felaktigt heter, utan det betyder att man tar emot Kristus så som han själv har givit sig — om man nu verkligen sätter Kristus högt och har honom till herre över allting. I Luk. 4 sägs att Kristus talar till judarna i Nasarets synagoga, och där finns således de som lyssnar till honom — som hör honom. Vad betyder det där, att höra Kristi röst — hans ord? Jo, det att höra honom läsa Jes. 61. Märk väl: Att höra Kristi ord är i denna skildring att höra Jes. 61. Och så hör vi honom säga: »Nu, i dag, är detta ord uppfyllt inför era öron.» Så gör ju Paulus också: »Vi förkunnar inte oss själva.» Vad gör han då? Genom ständig hänvisning till Skriften förkunnar han Kristus. Det är genom Skriften som Kristus lever i oss.

När man nu har detta klart för sig att vi hör Kristus i Skriften, så frågar man kanske: »Var träffar vi nu på denne Jesus Kristus?» Det skall vara i de böcker som berättar om honom — i de fyra evangelierna. Nu finner vi dessa som en del av den heliga Skrift, och vi finner att Kristus själv bjuder oss att lyssna till honom i hela Skriften. Till dem som inte lyssnar på det sättet säger han: »Så oförståndiga ni är och tröga till att tro ...», och så lär han dem kärleksfullt att tro genom att genomgå skrifterna alltifrån Första Mosebok.

När vi nu har detta klart kommer vi till nästa fråga: »Vad är det att verkligen lyssna till Kristus i dessa ord som är givna?» Man har blicken riktad på Kristus i vart ord som man hör. Detta är synnerligen viktigt och hör till detta trons hörande, som i sig själv är tro. Det hör nu samman på det närmaste med detta att vända om. Den som är vänd bort från Kristus han hör ingenting — han ser endast sig själv. I själva verket betyder det att han ser bort mot sin egen undergång. Han ser endast sig själv, mörkret

och ondskan, men till en sådan säger Jesus: »Vänd om och se evangeliet», d.v.s. ger en uppmaning att se den som ger tro. Den som verkligen hör, han tror på detta glada budskap. Kristus ger oss denna tro i sitt Ord.

Referent: Ove Theander.

Innehåll

H. Odeberg, Bibelstudier, Kol. 1:12-20	sid. 55
» » 1 Petri 1:17-25	» 57
» » Hebr. 4: 14.-16	» 58
» » Hebr. 5: 1-10	» 60
» » 1 Joh. 1:1-2:2	» 61
» Ord och verklighet	» 64
» Trons lydnad	» 66

EREVNA: Utgivare H. Odeberg, Lund. Ekonom: Rektor Viktor Rydqvist, Eslöv. Redaktion: H. Odeberg, V. Rydqvist och Bibliotekarie Eric Starfelt. Red.-omb.: Karl Magnus Svensson, Samrealskolan, Askersund. Distr. och Exp.-sekr.: Ove Theander. Red:s adr.: S:t Månsgr. 6 a, Lund. Exp. och distr:s adr.: Västergatan 2, Lund. Tel.:

Lund 14760. Postgirokonto 27 11 04, Erevna, Lund.

Pren.-avg. 5:- kr.
